

DR. VÉGH TIBOR

Feltételezés a magyar Szent Korona abroncsán kicserélt 2 kép eredetijéről

Mint a Szent Korona iránt érdeklődők, és róla több-kevésbé tájékozottak előtt ismeretes, az abroncson hátul közepén 2 kép nem eredeti elhelyezésű, azokat valaki/k/, valamikor, valahol, valamiért kicserélték, /de most ezzel nem foglalkozunk/. Helyükbe Konstantin /egyik görög császár/ és Geobitzasz /Géza fejedelem?/ képét tették. A Szt. K. ezért ma – úgy mondjuk – „rontott” állapotban van. /És mivel a Korona nem fejdísz, hanem beavató eszköz, feltételezhető, hogy ebben az állapotában nem is lenne képes a teljes értékű beavatásra./

Önként adódik az a kérdés, hogy kiknek a képe lehetett eredetileg hátul közepén az abroncson? Az u.n. szakirodalomban több feltételezés is létezik, de mindegyik csak olyan erejű, hogy annak végiggondolása nem von maga után semmiféle következtetést a Szt. K. szerkezetére nézve, és a feltevést a Szt. K. szerkezetébe illesztve a Szt. K. nem árul el semmi újat magáról az eddigi információkhoz képest.

Az említett feltételezések mind jó szándékú, de emberi logikán, gondolatársításon, embertől kiinduló sejtésen, várákózáson, következtetésen alapulnak, és csak az igazolná helytállóságukat, ha megtalálnák valahol azt a 2 képet, amelyek bizonyíthatóan egykor a Koronán voltak. Tehát ezek a feltételezések emberi oldalról nézve próbálják a hiányt pótolni.
De mit mond maga a Szt. K.?

Minden emberi műnek – leszámítva a l’art pour l’art különködéseket – célja van, és a mű ennek a célnak megfelelően van kialakítva. Ma már kétségen kívül kijelenthetjük az eddigi vizsgálatok és észrevételek alapján, hogy a Szt. K. tudatosan megtervezett – és hozzátehetem: szinte emberfeletti szervezettségű – mű. Mivel eddig nem rendelkezünk külső /a Szt. K.-n kívül álló/ bizonyítékkal az abroncson kicserélt 2 képre vonatkozóan /: leírás, rajz, kép,/ használjuk fel a tudatos megtervezettségű műveknek azt a velejáró tulajdonságát, hogy /célra irányuló/szerkezetük van. A tudatosan tervezett szerkezetnek viszont az a tulajdonsága, hogy ha a mű sérült, fogyatékos, nem ép, a meglévő, megmaradt részekből a szerkezet céljának megértésével – szerencsés esetben – vissza lehet következtetni a hiányzó rész/ek/re.

A magyar Szt. K. – a Szt. K.-tan szerint – nem csak tárgy, hanem személy is. Ezt a kettőséget, a 2 szinten fennálló létezését, az anyagi és a szellemi valóságát abban láthatjuk kifejezve és megtestesítve, hogy a Szt. K.-nak nemcsak/látható/ tárgyi, hanem /láthatatlan, de kimutatható/ eszmei szerkezete is van. Lássuk először a látható /tárgyi/ szerkezetét. Legfelül, a kereszt alatt a Teremető, a Mindenható Atyaisten képét találjuk. Ugye ezt nem kell különösebben megindokolni? Legfelül a Legfelső Lénynek kell lennie. Körülötte a legfontosabb 4 apostol:

hárman (Péter, Jakab, János) azok, akik látták Jézus színeváltozását, és hallották az Atya hangját: /"Ez az én szerelmes fiam"/, és 4.-nek Pál, aki a damaszkuszi úton személyesen hallotta Krisztus hangját: „Saul, miért üldözesz engem?”

Elöl középen pedig az abroncs fölé magasodva, a homlokpánt előtt Krisztus képe áll, és közvetlenül alatta, kétoldalt az abroncon 2 arkangyal /Mihály és Gábor/ képe van.

Az isteni személyeket tehát – érdekes módon, azaz nem úgy, ahogy hétköznapi emberi ésszel és szűk logikánkkal vártuk! – megcserélődve veszik körül a szent személyek: az Égben „lakó”, de a világban mindenütt jelenlevő Teremtőt földi személyek kísérik, Krisztust, az emberként a Földön is járt Istenfiát pedig 2 égi személy /a 2 arkangyal/ kíséri. /Ezzel a megoldással talán – teológiai szakkifejezéssel élve – az „egylényegűségüket” akarták a Szt. K. készítői kifejezni: „Az Atya és Én egyek vagyunk”. A „megcserélődés” szerkesztési mód egyébként többször is előfordul a Szt. K.-ban. Lásd később a Napfordulók és Napéjegylenlőségek szentjeinek összetartozását az évkörben./

Azt látjuk tehát, hogy az Atyát és a Fiút is hozzájuk /valamilyen szempont szerint/ közelállók veszik körül. Ha ezt a viszonyt észrevesszük, és irányadó útmutatásnak is fogadjuk el, akkor a 3. kiemelt személy, Szűz Mária közelében is olyan személyeket kell keresnünk, /és hiányuk esetén feltételeznünk/, akik hozzá közel állnak. /A Szűz Mária-kép jelenlétét a Koronán Révay Péter koronaőr 1613-as írásbeli tanúságtétele alapján és Német Zsolt alapos elemzésére támaszkodva bizonyítottnak vehetjük. A Szűz Mária-kép ugyanis a 3. kicserélt kép, de azzal kapcsolatban nincs

szükség feltételezésbe bocsátkozni./ Márpedig az abroncon hátul középen Szűz Mária alatt, az Ő közvetlen közelében vannak azok a kicserélt képek, amelyeknek az eredetijét keressük. Helyzetük ugyanolyan, mint az arkangyal-képeké a Krisztus-képhez viszonyítva. Ha ezt a formálisan hasonló helyzetet csak a hétköznapi szintjén észleljük - „az első oromzati kép alatt is arkangyalok vannak, tehát a hátsó oromzati kép alatt sem gondolhatunk másra, mint arkangyalokra” – akkor juthatunk pl. ilyen feltételezésre, és földi gondolkodásmód szerint működő agyunkkal akkor találhatunk mindjárt indoklásnak tűnő adatot is: hiszen az arkangyalok 4-en vannak. Igen ám, de az apostolok se 8-an vannak, mégis mindenek mind megjelenítve!

Továbbmenve: Kéri Ádám és Dr. Várlaki Péter „Szent István király palástjának kiegészítő rekonstrukciója és ábrázolási rendszere” c. tanulmányában/ Országépítő 2005/1 14. oldal/ azt írja, hogy az Újtestamentumban csak Gábor és Mihály neve fordul elő, a másik 2 arkangyalé sohasem. Ezt azért fontos, mert Pap Gábor pedig „Hazatalálás” c. kötetében /Püski 1999/, a Szt. K. -ról szóló tanulmányában nyomatékosan figyelmeztet, hogy a Szt. K. „tisztán Újszövetségi jellegű”, szemben a német-római császári koronával, amely Ószövetségi jellegű a rajta levő személyek miatt.

De a legnagyobb érv az ellen, hogy Szűz Mária képe alatt arkangyalok legyenek, az az, hogy az arkangyalok egyértelműen az isteni rangot jelölik Krisztus képe alatt, míg Szűz Máriánál erről szó sem lehet. Nézzük ezek után, hogy a közelállóság ismerve alapján

vajon milyen szent személyeket tételezhetnénk fel az abroncon kicserélt képek helyén eredetiként? Először is feltétlenül ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy csakis szenteknek kell ott megjelenniök, mert a Szt.K. a maga egészében, és nem 17/19-ed részben szent, mármint a képek számát tekintve. Szerintem Szent József és Keresztelő Szent János illik oda leginkább. És hogy milyen alapon? Hát a családi kötelék alapján. Hiszen Szt. József Szűz Mária férje volt és a világ szemében Jézus apja is /valójában nevelőapja/, Keresztelő Szt. János pedig Jézus unokabátyja, és igencsak áldozatos szerep vállalója az Evangélium hirdetésében.

Egyháztörténészek jóindulatúan aggályoskodtak ez ellen a feltételezés ellen, mondván, hogy „Józsefet csak a kései középkorban kezdték szentként tisztelni”. Ez az ellenvetés egy pillanatra sem ingatta meg feltételezésemet. Ez ugyanis jellegzetesen Nyugat-Európa-centrikus egyháztörténeti beállítottság. Elképzelhetetlen, hogy azon a földrajzi tájon, ahol a Szent Család élt, és ahol a legelső keresztény egyházak megalakultak, ne tisztelték volna már az első századoktól kezdve az Istengyermek és az Istenszülő Anya mellett – a Keleten oly fontos! – Családfőt is kellő mértékben. Tehát nem „Istenapa”-ként, hanem szentként.

Megkérdeztem tehát Dr. Vörös Győzöt, a zseniális fiatal /pécsi/ egyiptológust, aki egy kopt barlangban a Szt. K. Krisztus-képével teljesen megegyező képet fedezett fel, /másolata a budapesti sziklatemplomban – Gellért rakpart – látható/, hogyan áll József, az ács tisztelete a Szentföld környéki egyházakban? Dr. Vörös Győző

hosszasan sorolta fejből az erre vonatkozó bizonyítékokat, többek között azt, hogy a legkorábbi tárgyi bizonyítékok /kép/ a IV.-V. szd.-ból valók. Ezzel bebizonyosodott, hogy egyrészt a Korona jóval Szt. István kora előtt is készülhetett, másrészt, hogy jóval keletebbre található műhelyben, mint eddig képzeltük. Ezenkívül az is bebizonyosodott, hogy az európai egyháztörténészek nem elég tájékozottak a közel keleti keresztény egyházak korai időszakáról.

Németh Zsolt, aki részecskefizikai analógiával zseniális módon kiderítette az energiaáramlás útját a Szt. K.-ban, elveti ugyan a Konstatin és a Geobitzász képet, de óvatosan fenntartja, hogy az eredeti képeken mégis valamiféle „uralkodók” lehettek./ „A magyar Szent Korona”, BKL kiadó, Szombathely, 2007/. Ez érhető részéről, hiszen számára, aki az energiaáramlás útját kereste, nem a szentek kiléte képezte az alapot, hanem a képek oldalsó mintázata volt az irányadó. De az „Uralkodók” mellett asztrológiai logikával is érvel, miszerint „négy” minőség /tűz - víz - levegő - föld/ jelenik meg az abroncs képeinek személyeiben: /előlről, a homlok felől haladva/ a 2 arkangyal után /akik levegő-minőségűek/ a 2 katonaszent /György és Demeter/ tűz-jellegű, a 2 orvos szent /Kozma és Damján/ víz-jellegű, így a maradék 2 szentnek föld-jellegűnek kell lennie. Ez nagyon szépen hangzik, de mivel nem értek az asztrológiához, kérdem: a minőségek csak egyetlen jelleget tartalmaznak? Ezeknek a minőségeknek mindegyike nem tartalmaz-e többféle jellegre vonatkozó lehetőséget? Azaz: más jelleg nem tartozhat a föld-minőséghez, csak az uralkodás? Pl.: a

családi kapcsolat nem eléggé föld-jellegű? A családi kapcsolat, mint a föld-jelleg egyik esete, nem fér bele a föld-jelleg tartalmába?

És különben is: miért kéne az uralkodói jelleget földi uralkodókkal juttatni kifejezésre a Szt. K. -n, amikor már ott van a Világ Urának és Krisztus királynak a képe? Én más szabályszerűséget látok a 2x4 szent-párban. Felülnézetben és a homlok felől szemlélve: a 4 középső szent /György, Demeter, Kozma, Damján/ „egyszerű” szentek, mert nem fúzi őket különleges kapcsolat valamelyik kiemelt képhez, de a 2 elülső /Mihály és Gábor/ meg a 2 hátsó /József és Ker. János/ valami „többlettel” rendelkeznek a 4 középsőhöz képest azáltal, hogy kapcsolódnak az abroncon felettük álló kiemelt képhez, illetve személyhez: Mihály és Gábor nem földi szentek, hanem égiek, így kapcsolódnak az égi Krisztushoz, József és Ker. János pedig azért érdemelnek más minősítést, mint a középső szentek, mert kiemelt képpel, a Szűz Mária képpel vannak különleges kapcsolatban, mégpedig családi kapcsolatban.

Az abroncon kicserélt 2 kép eredetijére vonatkozó feltételezések bemutatása során méltánytalan lenne, és célzatosság gyanúját kelthetné megfelekedezni a legelterjedtebb feltételezésről. Ez Pap Gábortól származik és Atillára meg Budára vonatkozik. /Éveken keresztül téli Napfordulókor nagyszámú résztvevővel u.n. „Fénykorona-szertartás” keretében hitvallásszerűen ünnepelték ezt a feltételezést. /Ez a feltételezés nagyon furá, mert a Koronának épp Pap Gábor

által feltárt fő funkciójával, a beavató szereppel van ellentétben. A Szt. K., nem köthető valamelyik uralkodóhoz, hanem fölötte áll a mindenkori uralkodóknak. A koronázás, mint folyamat egyirányú, amelynek a 2 pólusán áll a Korona és a beavatandó személy. A folyamat a Koronáról a beavatandó személyre irányul és nem oda-vissza játszódik le. Ha a Koronán rajta lenne egy konkrét uralkodónak /pl. Atillának és /vagy Budának/ a képe, akkor az/ok/ saját magát /magukat/ is beavathatná/k/? A szakrális király /ha pl. feltételezzük, hogy Atilla az volt/ nem tetethette rá a saját képét a Koronára, mert tisztában volt a Korona nála feljebbvalóságával, és nem ronthatta le a Korona beavató képességét azzal, hogy olyan személy/ek/ képét is viselje, aki/k/ nem szent/ek/. Ugyanígy Atilla utódai is tisztában voltak mindezzel, tehát ők sem teheték rá Atilla és /vagy Buda képét, bármilyen fontosnak ismerjük is el őt /őket/ a magyarok őseinek történetében. És fel kell tennünk azt a kérdést is, hogy mi köze van Atillának és/vagy Budának a Pap Gábor által megkövetelt Újszövetségi és Üdvtörténeti jelleghez, szerephez?

Az elmúlt évtizedekben a Szt. K. tanulmányozása során fontos felismerések születtek: így pl. Pap Gábor felismerte a Szt. K. beavató jellegét, Németh Zsolt kiderítette az energiaáramlás útját a Szt. K.-ban, hogy magamat ne is említsem, aki megindokoltam a Szt. K. személyiség -jellegét, /lásd a későbbiekben/, de a legösszefoglalóbb felismerés Dr. Fehér Andrásé, aki nemrégiben mutatott rá – ¹

¹ A „Tanulmányok az Szt. K. szellemében” c. kötetben /Eger, 2018. március/.

az arany metszés általános érvényesülése kapcsán – a Szt. K. teljes mibenlétére, nevezetesen, hogyan az Élő világ modellje! Ez az élő jelleg vonatkozik a Kozmosztól kezdve a Földön is mindenre, a sejtek szintjén is.

Ámde társadalmi szinten mi az élet alapvető egysége, élő sejtje? A család! Hát nem eléggé indokolt a világmodellbe a család szerepét is belefoglalni, mint az élővilág társadalmi szintjének létfontosságú sejtjét?

Ennyit a Szt. K. tárgyi szerkezetéről és a kicserélt képek eredetijének feltételezéséről. De miben áll a Szt. K. eszmei szerkezete? A Szt. K. tárgyi mivoltában a 3 térbeli dimenzióban létezik. A 4. dimenziót, az időtényezőt a képeken ábrázolt szentek névünnepi dátuma adja. Pap Gábor /"Hazatalálás" c. kötete 549. oldalán/ jól sejtette, hogy a Szt. K. szentjeit névünnepük szerint sorba rendezve „fontos, képi” üzenetet kaphatunk. Felvetését elfogadva a szenteket névünnepük dátuma szerint sorrendbe állítottam, ebből „egydimenziós” képet /vonálnak megfelelő/ jegyzéket kaptam:

1.	Gábor	III.24.
2.	György	IV.24.
3.	Fülöp	V.1.
4.	Keresztelő János	VI.24.
5.-6.	Péter-Pál	VI.29.
7.	Jakab	VII.25.
8.	Bertalan	VIII.24.
9.-10.	Kozma-Damján	IX.27.
11.	Mihály	IX.29.
12.	Demeter	X.26.
13.	András	XI.30.
14.	Tamás	XII.21.
15.	János	XII.27.
16.	József	III.19.

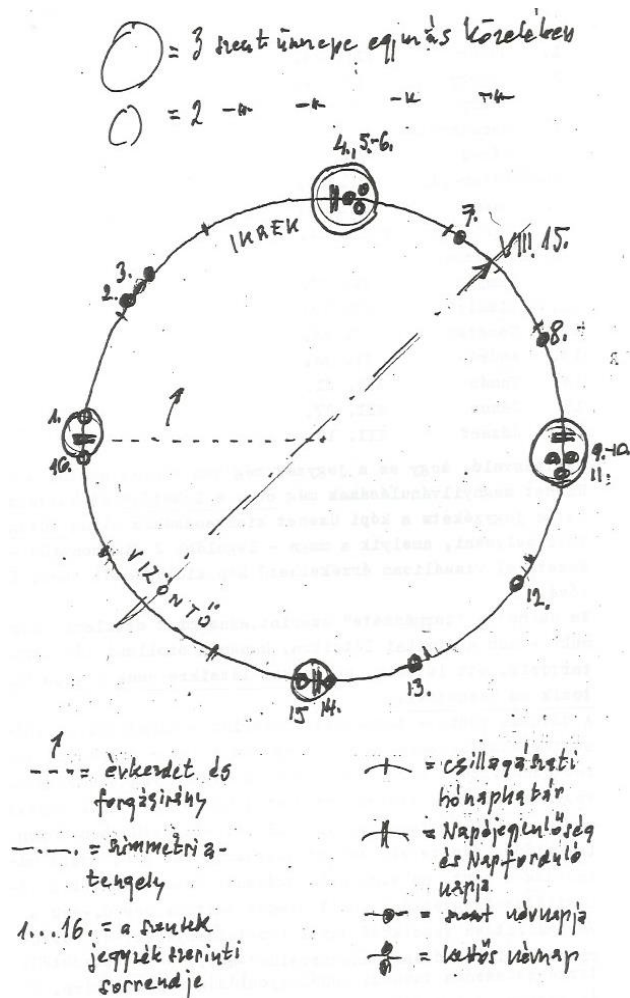
(A névnapok dátuma az „Új Ember c. katolikus hetilap 2002. falinaptárából)

Nyilvánvaló, hogy ez a jegyzék még nem kép. Az adatok a képi üzenet megnyilvánulásának még csak a lehetőségét hordozzák. Ezt a jegyzéket a képi üzenet kiolvasásához olyan közegbe kell helyezni, amelyik a maga – legalább 2 dimenziós – szerkezetével vizuálisan érzékelhető kép kiolvasását teszi lehetővé.

Az üzenet – „természete” szerint, azaz mint szellemi „termék” – nem a fizikai létsíkra, hanem a szellemi létsíkra tartozik, ott létezik, a fizikai létsíkra csak a képe tartozik az üzenetnek.

A dátumok pedig – természetük szerint – időadatok. Az időadatok elsődlegesen az idő – és nem a tér – dimenziójába tartoznak. Ezért erre a célra (időadatok ábrázolására), tehát vagy a végtelen egyenes, vagy az önmagába visszatérő szabályos görbevonalak egyike – pl. a kör – a legalkalmasabb. És mivel esetünkben éppen ismétlődő, évente visszatérő adatokról van szó, azért válasszuk a kört, az u.n. csillagászati évkört. /Ezzel a választással egyébként ismét eleget tettünk Pap G.-nak a sorba állításra vonatkozó egyik követelményének, az „évköri-asztrálmitológiai hangszerelés”-nek./ Az év kezdetét természetesen a tavaszi Napéjegyenlőség napját, márc. 21.-ét vettem, a Kos jegye, azaz csillagászati hónapja kezdőnapját. Azért tartom természetesnek ezt a kezdetet, mert amikor a Szt. K. készült, és egy szakrális mű /:Világmodell/ esetében

A SZENT KORONA KÉPSORRENDJE AZ ÉVKÖBEN



1. SZ. ÁBRA

azok a – minden bizonnyal igen nagy tudású – emberek, akik a Szt. K.-t megtervezték és kiviteleztek, nem a mai naptár, hanem a csillagászati naptár szerint tartották számon az időt. És mindez nagyon szépen illeszkedik ahhoz is, amit Pap Gábor hangsúlyoz, nevezetesen hogy a Szt. K.-nak „üdv történeti rendje van”. A jegyzék első tagja a III 21.-hez közeli névünnepű Gábor: III. 24., egyúttal az Angyali Üdvözlet (III.25.)-hez közeli az ünnepe, vagyis az üdv történet kezdete. /Nem kerülhetem el, hogy meg ne jegyezzem: Pap G. jan. 25.-tel – Pál megtérésének

napjával, és a csillagászati évkör 11. hónapjában, a Vízöntőben kezdi a felsorolást, saját magához többszörösen következtetlően. Nem is jutott semmiféle eredményhez./

De térjünk vissza az évkör használatához. Kiindulópontként az óralap 9-esének megfelelő helyet vegyük fel, ahogy ezt a csillagászati felfogás diktálja, mint a tavaszi Napjegylenlőségnek a hagyományos pontját. Ha ebbe az évkörbe arányosan bejelöljük a szentek névünnepének dátumát, akkor az 1.sz. ábrát kapjuk. /Forgásirány jobbos./

Bármiféle erőltetés, torzítás, az adatok nagyvonalú elhanyagolása, vagy előzetes koncepció belemagyarázása nélkül szembeszökő csoportosulások, „sűrűsödések” tűnnek elő a 4 Napforduló és Napjegylenlőség közvetlen közelében. /Az erőltetést, stb. nem ok nélkül tartottam szükségesnek hangsúlyozni. Akad ugyanis – sajnos – kutató, aki előzetes koncepciója érvényesítse érdekében az említett tisztességtelen fogásokra is vetemedik. Pap G. – nagyon helyesen – fel is szólítja az olvasót a „Hazatalálás” 540. oldalán: „...tanuljunk meg leleplezni a szellemi szemetelőket!”/

A téli Napfordulónál és a tavaszi Napjegylenlőségénél 2-2 szent, a nyári Napfordulónál és az őszi Napjegylenlőségénél 3-3 szent van! A téli Napforduló tája és a tavaszi Napjegylenlőség tája között nincsenek szentek! És nincs szent az Ikrek jegyében /V.21. – VI. 20./ sem. Többen ezt „hibának” próbálták minősíteni. Sokáig nem tudtam erre mást mondani, csak azt, hogy „így jött ki az adatokból, nem tudok mást csinálni.” /Pap G. pl. a Zodiákusnak mind a 12 jegyében beleerőltetett szentet./ És megkérdeztem azokat, akik az

„ürességeket” hibának tartják, hogy hol van az előírva, hogy minden műnek mindig tartalmaznia kell a Zodiákus összes jegyére vonatkozó utalást? Ilyen előírást nem tudtak mutatni. A Vízöntőről egyébként magának Pap G.-nak vannak csodálatos fejtegetései a „Hazatalálás” 162. oldalán kezdődő fejezetben, és ott „kiüresedettségéről” értesülhetünk. Aztán a „Dobogó” c. folyóirat 2006. áprilisi számában Born Gergely „Mária országa” c. írásában /a 17. és 18. oldalon/ magától megkaptam a szakszerű feleletet:

„A Vízöntő az egyetlen a 12 állatövi jegy között, ami rendellenesen viselkedik. Ez abban nyilvánul meg, hogy ahol szabályosan neki kellene kifejtenie működését, ott időszakadék tátong.”

„Az Ikreknél a téridő lenullázódik.”

Lám, lám, itt a kielégítő magyarázat! Ahol nincs idő, ott miért lennének dátumok? Bebizonyosodott tehát, hogy nem szabad azt hinnünk, hogy ha valamit merev, hétköznapi logikánkkal elvárhatónak hiszünk, akkor annak biztosan úgy is kell lennie, hanem egészen más okok is működhetnek mögötte, amelyek fényében a furcsaságnak tűnő mozzanatok egyszerűen érthetővé válnak. De menjünk tovább az évköri adatok számbavételével. A tavaszi Napéjgyenlőség tája és a téli Napforduló tája közötti $\frac{3}{4}$ évben a fordulókön kívüli naptári – nem csillagászati! – hónapokban 1-1 szent van, következetesen. A sorrend utolsó /16./ szentje, József, közvetlenül a csillagászati évkezdet előtt áll, ezzel mintegy visszacsatolja a körfolyamatot.

A téli Napfordulótól kiindulva csillagászati negyedévenként egyenletesen növekvő számban találunk ünnepeket: 2, 3, 4, 5. Ez a „felpörgés” is mintha az év/kör/ forgására utalna.

A Napéjgyenlőségek között /”vízszintesen”/ megfelelv az évet a 2 félév az ünnepek számában kiegyenlítetttséget mutat: $3+4=5+2$.

Az 1-nél többszemélyes, azonos nagyságú „létszámok” egymással szemben párokat alkotnak, mégpedig mindig Napéjgyenlőség - Napforduló összetételben, /és nem 2

Napéjgyenlőség, 2 Napforduló! Itt a már említett megcserélődés, /és az ilyen összetételű 2 páron belül mindig fordított helyzetben.

Mert

- a 3-személyes nyári Napfordulónak a párja a 3-személyes őszi Napéjgyenlőség /és nem a 2-személyes téli Napforduló,/
- a 2-személyes téli Napfordulónak a párja a 2-személyes tavaszi Napéjgyenlőség /és nem a 3 – személyes őszi Napéjgyenlőség/.

A Napforduló - Napéjgyenlőség párok között félreérthetetlen szimmetriatengely húzódik, ami azonban nem egyszerű semleges vonal, hanem határozott /mondhatnám: vektoriális/ irányultsága is van. Mert alul, a Vízöntőben, ahol az egyenes metszi a kört, ott 0 /nulla/ szent van, de innen a köríven kétoldalt kétfelé is elindulva és a Napfordulókon keresztülhaladva egyre magasabb számban találunk szenteket: először 2-t, aztán 3-at, így a tengely felső metszéspontja a körön mintegy a kicsúcsosodását, középpontját alkotja az évköri sorrendnek. (A tengely helyének meghatározása külön leírást igényel.)

Lásd a cserkészvezetők „Táborkereszt” c. folyóiratának 2006. aug.-i számát.

De milyen ünnep van ott?

AUGUSZTUS 15.-e,

NAGYBOLDOGASSZONY!

Mit jelent ez? Azt, hogy a magyar kereszténységnek a világon egyedülálló Boldogasszony-tisztelete ezek szerint

nem egyszerű és spontán népi jámborság csupán,

nem folklorisztikus színfoltja csak a vallásnak,

hanem a Szt. K.-ba beleírt ősi parancs,

amit követni és megtartani szent kötelességünk!

És ha képi üzenetet vártunk a szentek sorrendjétől, akkor íme, itt az üzenet, az egyértelmű, tisztán világos, magától megmutató üzenet. Szent József és Keresztelő Szent János képének feltételezése ugyan még nincs „külsőleg” bizonyítva, de a feltételezés segítségével felbukkant eredmény nagy

valószínűséggel hat vissza a feltételezés megalapozottságára. /A helyzet hasonló ahhoz, mint amikor valaki a megoldó képlet ismerete nélkül „megsaccolja” az x és az y értékét a kétismeretlenes egyenletben, behelyettesíti, és – lássunk csodát! – előáll az egyenlőség. Lehet azt mondani, hogy az illető nem ért a matematikához, és ez igaz is, de az eredmény akkor is helyes és valóságos./ Ebből is látszik, hogy ha a magyar Szt. K. Boldogasszonya üzeni akar, akkor nem a hivatalosokkal pl. akadémikus művészettörténészekkel teszi ezt meg, hanem akárkivel, amatőrnek, kontárnak, dilettánsnak is kikiáltható „kívülállóval” is tud üzeni. /1917-ben sem a lisszaboni érsekkel, de még csak nem is a fatimai plébánossal üzent, hanem írástudatlan pásztorgyerekekkel./

Könnyen kiszámolhatjuk; hogy augusztus 15.-e a január 1.-gyel kezdődő év arany Metszési pontja is egyben, nemcsak Mária-ünnep. Ez az év 226. napja, és $365 \times 0.618.034 = 225,6$. Mivel a napokat egész nap egységben számoljuk, azért a 225,6 csakis 226-ként értelmezhető. Megdöbbentő, hogy ekkora pontosságot tudtak a Korona készítői elérni. Ennek a kulcsszámnak a megjelenése a Szt. K. eszmei szerkezetében fényes bizonyítéka Dr. Fehér András felismerésének, vagyis hogy az egész élővilág az arany Metszés szerint épül fel, és hogy a Szt. K. ennek az ÉLŐ világnak a modellje. Örülök, hogy az arany Metszés jelenlétét a Szt. K. -ban nem most kerestem meg és találtam meg, hanem még 2002-ben, Dr. Fehér András tanulmányának megismerése előtt, tehát nem vagyok azzal gyanúsítható, hogy azon fellelkesedve magyaráztam bele a Szt. K. -ba.

A magyar kereszténységnek a Szt. K. -ba beleírt Boldogasszony-központúsága több irányban is magyarázatot ad és megvilágosodást hoz. Így pl. Szt. István tettére is. Ezek szerint ugyanis nem egyszerűen és alapvetően fia elvesztése miatti bánatában, a dinasztikus öröklés megghiúsulása miatti tanácsstalanságában, és nem a 2 nagy hatalom – a német-római és a bizánci – közötti kényszerű választás dilemmájának feloldásaként ajánlotta fel a Szt. K. –t és vele az országot Szűz Máriának. Ez a tett részéről nem rögtönzött ötlet, a kilátástalan helyzetben megtalált, de addig soha fel nem merült kiút, nem kétségbeesésből született megoldás volt, és főleg

nem egyéni választáson alapuló döntés volt, hanem – jól ismert mai szóval élve – „munkaköri kötelesség”, a

helyzetre előrelátóan megszabott parancs, aminek a Szt. K.-ban előírt voltát Szt. István, az ezzel a Koronával megkoronázott APOSTOLI király még nagyon világosan tudhatta, ha ez a tudás később – különösen a Szűz Mária-kép eltüntetésével- feledésbe is merült.

És itt a kulcsa annak is, hogy a Szt. K. miért személyiség, és nem csupán tárgy. Azért személyiség, mert Szűz Máriát képviseli, az Ő képviselőjében birtokolja az országot és a népet, mint földi helytartója.

A Szt. K.-tan tudósai és hívei eddig is szent meggyőződéssel vallották, hirdették és tanították a Szt. K. személyiség-jellegét, 2 létszinten való létezésének különleges mivoltát, de nem tudták, nem tudhatták valamilyen konkrét összefüggéssel bizonyítani, mert nem volt a kezükben a Szt. K. titkának az előbbieken kifejtett felismerése. A Boldogasszony-központúságnak a Szt. K. eszmei szerkezetébe beleírt tényével szeretném a Szt. K.-tannak – a hétköznapi ember előtt eddig képtelenségnek tűnő álláspontját /a Szt. K. nemcsak tárgy, hanem személy is/ -alátámasztani, és a személyiség kilétére rámutatni, azt megnevezni.

Tehát ami eddig képtelenségnek számított, az épp a képek segítségével nyert magyarázatot. Hát persze, hogy szent a Szt. K. hát persze, hogy helyettesíthetetlen, hiszen ezek a tulajdonságok velejárói a személyiségnek, a szent személyiségnek. Az augusztus 15.-ére mutató tengellyel a képtelenségből érthető képszerűség lett.

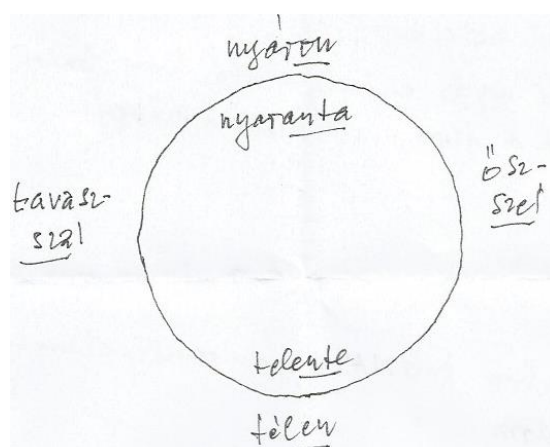
Nem Szt. István választotta tehát Szűz Máriát pátronánkul, hanem Szűz Mária fogadott bennünket népéül már előbb!

Szt. István tehát nem újdonságként ajánlotta fel a Koronát Szűz Máriának, hanem „csak” visszaadta annak, akié! A Szt. K.-ba bele van írva, hogy ha az ország nagy bajban van, Szűz Máriához kell fordulni, ahhoz, akié az ország és annak népe.

Láthatjuk, hogy milyen lényegretörő és messzire vezető felismerésekhez tud hozzásegíteni bennünket Szt. József és keresztelő Szt. János feltételezése a K. abroncsán kicserélt 2 kép helyén. /Az ebben az írásban bemutatott felismerésekben kívül még számos más is született./ Mivel azonban külső bizonyíték mindaddig nem hitelesíti ezt a feltevést, azért azt mondom: ha valakinek nem elég meggyőző, nem elég hihető, sőt nem fogadható el ez a feltételezés, álljon elő meggyőzőbbel, hihetőbbel, elfogadhatóbbal, amelynek segítségével még többet árul el saját magáról a Szt. K., és igyekezni fogok elsőként őszinte szívvel gratulálni neki.

— • —

Gyöngyszem a magyar nyelv csodáinak tárházából



A magyar nyelv az időhatározó ragokban megkülönbözteti a Napfordulós és a Napéjegyenlőségi évszakokat!